

NAOMI NOVIK

ZLATNE
ENKLAVE

Solomonarijum, lekcija treća

S engleskog preveo

Miloš Petrik

Čarobna
knjiga

GLAVA 1.

Jurta

Poslednje što mi je Orion, đubre jedno, rekao bilo je: *Mnogo te volim, Ela.*

A onda me je gurnuo kroz dveri Solomonarijuma tako da sam poleduške pala u raj, na mekanu travnatu čistinu u Velsu – koju sam poslednji put videla pre četiri godine – okruženu zeleno olistalim jasenovima i sunčevom svetlošću što se kroz njih probijala, a *mama*, mama je bila tu i čekala me je. Ruke su joj bile pune cveća: bulke, za odmor; šumarica, za oporavak; mesečinac, za zaborav; slakovke, za osvit novog dana. Buket dobrodošlice za traumatizovanu povratnicu, da mi olakša nošenje sa užasom i napravi prostor za oporavak i odmor. Čim je posegla da mi pomogne da ustanem, ja sam skočila na noge vičući: „*Orione!*“, pa razbacala ceo buket pred sobom.

Nekoliko meseci – eona – pre toga, dok smo još bili usred grozničavih prolaza poligona, neka enklavka iz Milana mi je dala translokacijsku čaroliju na latinskom, jednu od retkih koju možete baciti na sebe a da se ne raspadnete na komadiće. Ideja je bila da je upotrebim u maturskoj dvorani za skakutanje sa jednog mesta na drugo – kako bih spasla ljude poput milanskih enklavaca. Zato mi je i poklonila čaroliju koja вреди koliko i petogodišnja zaliha mane. Obično nije dobra za velike razdaljine, ali vreme je manje-više isto što i prostor, a ja sam iz Solomonarijuma bila izašla tek nekih deset sekundi pre toga. Vizualizovala sam matursku dvoranu jasno i potpuno, kao na arhitektonskom crtežu, sa sve

užasavajućom masom Strpljenja i hordama zlih sila iza nje kako pene za nama. Smestila sam se na dveri, tačno tamo gde sam i bila kada me je Orion konačno odgurnuo.

Ali čarolija nije htela da izađe, opirala se kao da želi da me upozori, kao da mi daje znak: slepi put, opasnost od poplava. Bacila sam je na silu, hraneći je manom, a magija se odbila i udarila me u lice. Pala sam kao da sam natrčala na betonski zid. Ustala sam i ponovo pokušala sa istom čarolijom samo da bih i po drugi put dobila po nosu.

U glavi mi je odzvanjalo i šumilo. Podigla sam se na noge. Mama mi je pomagala da ustanem, ali me je takođe i držala, pričala mi nešto, pokušavala da me obuzda. Samo sam zarežala na nju: „*Strpljenje je išlo na njega!*“ i ruke su joj se opustile i skliznule sa mene, dok se ona prisećala sopstvenog preživljenog užasa.

Već su bila prošla dva minuta otkako sam izletela iz škole; u maturskoj dvorani su dva minuta čitava večnost, čak i pre nego što sam je napunila svim monstrumima sveta. Ali taj prekid je bio taman dovoljan da me spreči da samo lupam glavom o dveri. Razmislila sam na trenutak, a zatim pokušala da privučem Oriona prizivanjem.

Većina ne može da prizove ništa veće ili ništa sa većom snagom volje od gumice za kosu. Ali mnoge čini za prizivanje koje sam, i ne htevi, prikupila tokom godina bile su osmišljene tako da mi pribave jednu ili više bespomoćnih, vrištavih žrtava, verovatno kako bih njima nahranila žrtvenu jamu koju sam ipak nekako propustila da iskopam. Znala sam desetak varijanti, a jedna od njih je zahtevala da se vizijom dođe do nekog kroz bilo koju reflektivnu površinu, pa da se on odatle izvuče.

Naročito je delotvorna ako imate ogromno ukleto ogledalo propasti na koje možete da se oslonite. Nažalost, ja sam svoje bila ostavila na zidu spavaonice. Ali optrčala sam proplanak i našla baricu vode između dva korena drveta. U normalnim uslovima

to ne bi bilo dovoljno, ali beskonačna bujica mane je tekla kroz mene, pošto je dovod od mature još bio otvoren. Gurnula sam svu tu moć iza čarolije i poravnala baricu kao da je od stakla, pa povikala: „Orione! *Orione Lejk!* Zovem te u...” Brzo sam se osvrnula kako bih pogledala sunčevu svetlost i nebo koje sam videla nakon četiri godine žudnje za njima, a jedino što sam osetila bilo je nezadovoljstvo zbog toga što nije bila ni zora ni podne niti ponoć niti neko povoljno vreme. „... u ovim poslednjim časovima svetla da mi dođeš iz senovitih dvorana, povodeći se za mojim rečima, i samo za njima“, što je verovatno značilo da će, kada ga izvučem, biti uslovljen činima poslušnosti, ali o tome bih razmišljala *kasnije*, kasnije, pošto ga prizovem k sebi...

Toga puta mi je uspelo da bacim čaroliju i voda se uskomešala formirajući srebrnastocrni oblak. On mi je polako i nevoljko pokazao prozračnu sliku koja bi možda mogla da predstavlja Oriona s leđa, jedva toliko da se ocrtava spram potpune tame. Ipak sam gurnula ruku u tu tamu, posegla za njim i na trenutak sam pomislila – bila sam *sigurna* – da sam ga uhvatila. Ukus mahnitog olakšanja me je ophrvao: uspela sam, uhvatila sam ga... A onda sam vrisnula, jer su mi prsti tonuli u površinu čeljusti, dok se njena nezajažljiva glad okretala ka meni.

Svaki delić moga tela je želeo da ga odmah pustim. Međutim, postalo je još gore, ako je to ikako i moglo, jer se nije radilo o jednoj čeljusti, već o *dvema*, koje su pokušavale da me uhvate sa obeju strana; kao da Strpljenje nije još potpuno bilo svarilo Rešenost: čitav vek učenika, obrok toliko velik da ga je trebalo svariti, a u međuvremenu je i Rešenost pokušavala da nahrani svoju glad dok je i sama bila gutana.

A onda mi je postalo bolno očigledno da nije bilo šanse da tamo, u maturskoj dvorani, ubijemo taj čudovišni kombinovani užas, čak ni ako bi iza mene stajala sva mana četiri hiljade učenika. Jedino što se moglo uraditi sa Strpljenjem bilo je ono što je trebalo

da uradimo sa Solomonarijumom: mogli smo samo da je gurnemo u prazninu i nadamo se da će zauvek nestati. Ali biće da se Orion nije složio s tim, pošto se okrenuo da se bori dok se iza njega sama škola klatila na ivici sveta.

Kao da je mislio da će se Strpljenje izvući, a jedan deo njegovog glupavog i istraumiranog mozga je umislio da može da je *spreči* da izađe, tako da je on morao još jednom da ostane na začelju i da se junači, taj usamljeni dečak sâm nasuprot poplavnog talasa. Jedino mi je taj razlog padao na pamet, a to što je pokušao je bilo dovoljno glupo, sve i da me najpre nije gurnuo kroz dveri, budući da sam bila jedina koja se suočila sa jednom čeljusti pre toga. To je bilo toliko nepromišljeno da sam morala da ga *izvučem* odande, da ga posadim *pored sebe*, pa da se sita izvičem na njega kako bih mu jasno prenela koliko je tačno glupo postupio.

Držala sam se tog besa. On mi je pomogao da nastavim, uprkos smrdu čeljusti koja je pokušavala da mi se obmota oko prstiju, koja je napadala moju kožu i moj štit kao dete koje pokušava da se probije kroz tvrdi bombonu do njene slasne srži, da pojede *mene*, da me proždere do poslednje mrvice, da ostanu samo izbuljene oči i usta koja vrište.

Bes i užas, jer to je ona spremala *Orionu*, Orionu koji je još bio tamo u dvorani s njom. Tako da ga nisam ispuštala. Zureći u daljinsko ogledalo od barice, grunula sam smrt na čeljust preko njegovog mutnog, jedva vidljivog ramena, bacajući svoje najbolje, najbrže i najubilačnije čini, svaki put osetivši jezero truleži kako mi se cedi sa šaka, sve dok nisam počela da gutam mučninu sa novim udahom, a svako izgovoreno „*Á la mort!*“ koje mi je pobeglo sa jezika zamutilo se do te mere da je sam zvuk mog disanja postajao smrt. Sve vreme sam stezala Oriona i pokušavala da ga izvučem. Iako je to značilo da ću sa njim u svet povući i Strpljenje, da ću izručiti taj sveproždirući užas u zelene šume Velsa, pred mamine noge, u moje utočište o kojem sam sanjala

svakog trenutka u Solomonarijumu. Ali na kraju krajeva, jedino bi mi preostalo da je ubijem.

To se činilo potpuno nemogućim samo pet minuta ranije, toliko nemogućim da sam se nasmejala na samu pomisao, ali to je bila samo oniska i trivijalna prepona pred ciljem pošto je alternativa bila da Strpljenje pojede Oriona. Bila sam veoma dobra u ubijanju. Našla bih načina. Čak sam u tom trenutku i razmatrala plan, dok su se strateški točkići proračunato okretali u mojoj glavi, ne zaustavivši se nijednom tokom četiri godine Solomonarijuma. Zajedno bismo se suprotstavili Strpljenju. Ubila bih je, na desetine života odjednom, a on bi mogao iz toga da izvuče manu i da mi je vrati, tako da bismo zajedno napravili beskonačan ubilački krug dok je ne bismo konačno uništili. Upalilo bi to, upalilo bi. Bila sam ubeđena. Nisam ga puštala.

Nisam ga puštala. Odgurnuta sam. Opet.

Orion je sam to učinio. Mora biti, budući da čeljusti nikoga ne puštaju. Mana koju sam sipala u čaroliju prizivanja poticala je iz maturske zalihe koja se još držala, kao da je cela škola i dalje dodavala manu preko našeg zajedničkog rituala. Ali to nije imalo nikakvog smisla. Svi su bili izašli. Pobegli su iz Solomonarijuma, grlili se sa svojim roditeljima i govorili im šta smo uradili, jecali i vidali rane, telefonirali prijateljima. Oni mi nisu slali mane. Nije tako *trebalo* da bude. Suština našeg plana bila je da se odseče svaka veza sa školom: želeli smo da je napunimo zlodusima pa da je odvojimo od sveta i pošaljemo da pluta prazninom kao truli mehur pun uskomešanog zla, da nestane u tami gde joj je i mesto. I to samo što se nije bilo dogodilo kada smo Orion i ja potrčali ka portalu.

Koliko je meni bilo poznato, jedina veza škole sa stvarnošću u tom trenutku bila sam *ja*, pošto sam se još držala za struju mane. A jedina osoba koja je ostala u Solomonarijumu da me hrani tom manom bio je Orion. Orion koji je mogao da izvuče manu iz

zloduha kada ih ubije. Tako da je makar u tom trenutku sigurno još bio živ, još se borio; Strpljenje ga još nije bilo potpuno progutalo. I mora da je osetio kako pokušavam da ga izvučem, pa me je odbio, odupro se prizivanju. A nestao je i odvratan lepljiv osećaj da nešto pokušava da mi pojede ruku. Pokušavao je da učini isto ono što je učinio i moj tata pre mnogo godina: kao da je posegao rukom ka čeljusti, zgrabio je i odvukao, dopustivši da ga proždere umesto devojke koju je voleo.

Samo što devojka koju je Orion voleo nije bila nežna i dobra isceliteljka već čarobnica masovne razorne moći koja je u dva navrata već bila uspela da pocepa čeljusti na paramparčice, tako da je taj glupavi kreten mogao da pokuša da se osloni na mene kako bih još jednom to uradila. Ali nije. On mi se suprotstavio, a kada sam pokušala da ga prizivanjem *prisilim* da dođe k meni, beskonačni okean mane namah je nestao kao da je neko izvukao zapušač iz kade.

U trenutku se sat za deljenje mane na mom zglobu ohladio, otežao i umrtvio. U sledećem je već moja sumanuta rasipna čarolija ostala bez energije i Orion mi je iskliznuo iz stiska kao da sam pokušavala da stegnem šaku oko kapi ulja. Njegov obris u ogledalu-barici je nestao u tami. Svejedno sam očajnički pokušavala da ga dohvatim, čak i dok je slika bledela po ivicama, ali je mama sve vreme bila pored mene, lica zgrčenog od brige i straha, pa me je uhvatila za ramena i celom svojom težinom odgurnula od barice. Vrlo verovatno mi je tako spasla ruku da je površina ogledala ne bi odsekla oko zgloba kada se čarolija razvejala a moje ogledalo bez dna ponovo postalo samo centimetar vode koji se skupio između dva korena.

Pala sam na leđa pa se jednim pokretom vratila na kolena i ne razmišljajući: mesecima sam se bila pripremala za maturu. Bacila sam se ponovo ka barici i prstima je smuljala u blato. Mama je pokušala da me zagrlji, moleći me očajnički da stanem. Nisam,

doduše, stala zbog nje. Stala sam zato što nisam više ništa mogla da učinim. Nisam više imala ni mrvicu mane. Mama me je ponovo uhvatila za ramena, a ja sam se okrenula ka njoj, zgrabila kristal koji joj je visio oko vrata i zajecala: „Molim te, *molim te*.“ Celo mamino lice je bilo maska očaja; osećala sam kako gori da me skloni odatle, ali onda je zažmurila na trenutak, drhtavim rukama otkopčala lančić i dala mi kristal: polupun, nedovoljno da podigne nekog iz mrtvih ili da spali kakav grad do temelja, ali dovoljno da pošaljem magijsku poruku Orionu, da se izvrištim na njega, da mu kažem da mi pruži ruku i da me pusti da mu pomognem da ga spasem. Ali poruka nije prošla.

Pokušavala sam i pokušavala, vikala sam Orionovo ime dok mi se i kristal i glas nisu istrošili. Kao da sam vikala u samu prazninu. A tamo je, pretpostavljam, čitav Solomonarijum i nestao. Baš kao što smo pametno isplanirali.

Pošto mi je vrlo malo mane preostalo za viku, poslednji trun sam iskoristila za čaroliju za otkucaje srca, samo da vidim je li još živ. To je veoma jeftina čarolija, pošto je sumanuto komplikovana i traje deset minuta, tako da samo bacanje proizvodi skoro svu manu koja je potrebna za nju. Bacila sam je sedam puta zaredom, klečeći na blatnjavim kolenima, pa ostala tako da oslušnem vetar u krošnjama i ptice i ovce koje pričaju među sobom negde u daljini i žubor jednog potočića. Nijedan otkucaj srca nije mi odjeknuo u ušima.

A kada više ni za to nisam imala mane, pustila sam da me mama odvede nazad do jurte i ušuška u krevetu kao da ponovo imam šest godina.

Prvi put kad sam se probudila sve je toliko ličilo na san da me je zabolelo. Zatekla sam se u jurti koja je bila otvorena kako bi ušao

svež noćni vazduh i mogla sam da čujem mamu kako napolju peva, onako kako sam je čula u svojim najmučnijim snovima tokom prethodne četiri godine, snovima koji su se neizostavno završavali naglim buđenjem kad god bih pokušala da se zadržim još nekoliko minuta u njima. Najgore kod ovog sna je bilo to što nisam želela da ostanem u njemu. Okrenula sam se na drugu stranu pa ponovo zaspala.

A kada više nisam mogla da spavam, samo sam legla na leđa u svom krevetu i dugo zurila u talasastu zakrivljenu tavanicu. Da sam išta mogla da uradim, ne bih ni zaspala. Nisam čak ni mogla da se ljutim. Moju ljutnju je zasluživao jedino Orion, ali taj osećaj nisam mogla da podnesem. Pokušala sam: ležala sam i prizivala svaku rečenicu punu gneva i bola koju bih mogla da mu kažem da je tu. Ali kada bih pitala Oriona: *Odakle ti ideja?*, nisam mogla da se nateram da zvučim besno, čak ni u svojoj glavi. Osećala sam samo bol.

Nisam pak mogla ni da ga oplakujem, pošto *nije bio mrtav*. Vrištao je dok ga je čeljust jela, baš kao tata. Svi vole da se pretvaraju kako su žrtve čeljusti mrtve, ali to je samo zato što je nepodnošljivo razmišljati o tome na drugi način. Ništa ne možete da *učinite*, tako da ako čeljust proguta nekog koga volite, oni su za vas mrtvi, stoga i možete da se pretvarate da je sve gotovo. Ali ja znam, znam *iznutra*, da ne umirete kada vas čeljust proguta. Samo vas jede, zauvek; dokle god sama čeljust živi. Ali ta činjenica mi ništa ne pomaže. Ništa ne bih mogla da uradim. Jer Solomonarijuma više *nema*.

Nisam se ni pomerila kada je mama nešto kasnije ušla. Spustila je pregršt nečega zveckavog u činiju pa tiho rekla: „Izvoli“ Prekrasnoj, koja je cijuknula u znak zahvalnosti i počela da gricka semenke. Nisam mogla da se nateram da mi bude žao zbog toga što je se nisam ni setila, tako male i gladne. Bila je predaleko od mojih misli, a ja sam bila duboko u beznadu. Mama je sela pored

mog kreveta na rasklapanje i spustila mi šaku na čelo, toplu, nežnu. Nije ništa rekla.

Malo sam je odgurnula: nisam želela da mi bude bolje. Nisam želela da ustanem i krenem u svet, da na bilo koji način priznam da je prihvatljivo da se život nastavi. Ali ležeći pod maminom šakom, nezamislivo bezbedna i ušuškana, nisam mogla a da se ne osetim glupo. Život bi se nastavio dozvolila mu ja to ili ne. Konačno sam se uspravila i pustila da mi mama da da popijem vode iz grbave glinene šolje, koju je sama bila napravila, a onda je sela na krevet pored mene, zagrlila me oko ramena i pomilovala po kosi. Bila je tako *mala*. Cela jurta je bila tako mala. Sedeći na krevetu na rasklapanje, doticala sam glavom mesto gde se spajaju krov i zid. Mogla sam da iskočim iz jurte jednim dobrim skokom da sam bila dovoljno glupa da iskoračim u nepoznato gde je ko zna šta vrebalo.

Naravno, to tada ne bi uopšte bilo glupo. Nisam više bila u Solomonarijumu. Oslobodila sam sve učenike, zarobila zloduhe u naš zatvor, pa odvojila školu od sveta dok su svi tamo gladovali i proždimali jedni druge zauvek. Tako da sam mogla bezbrižno da spavam i dvadeset sati, mogla sam da iskočim iz svoje jurte sa pesmom u srcu, mogla sam da radim šta god hoću i putujem kuda god hoću, po celom svetu, ako bih samo htela. A to su mogli i svi ostali, svako dete koje sam izvukla iz Solomonarijuma, do poslednjeg, kao i sva deca koja nikad neće morati ni da kroče tamo.

Osim Oriona, izgubljenog u tami.

Da sam imala imalo mane, razmišljala bih dovoljno dugo o tome kako da mu pomognem, pa bih nešto i pokušala. Ali pošto je nisam imala, mogla sam samo da razmišljam o tome kako da od nekog drugog zatražim pomoć, možda od njegove mame, koja se spremala za položaj domine njujorške enklave. Zamolila bih je da mi ustupi mane kako bih mogla nešto da uradim, ali tu

se moja mašta slamala: trebalo ju je pogledati u lice, nju koja je Oriona volela i koja je želela da joj se vrati, i pitati za manu kako bih ostvarila ijednu od svojih zamisli koje bi postale očigledno glupe i neostvarive čim bih počela da ubeđujem nekog da u njih poveruje. Tako da sam učinila jedino što mi je bilo preostalo: pokrila lice rukama i zaplakala.

Mama je sedela pored mene sve vreme dok sam plakala, sedela je *uz mene*, ganuta mojom tugom, ne pretvarajući se da je i ona oseća i ne krijući duboku radost: bila sam kod kuće, bila sam živa, bila sam na sigurnom. Celo njeno telo je odašiljalo radost u svet, ali nije pokušavala da me navede da joj se pridružim niti je pokušavala da uguši moju tugu; znala je da sam bila duboko povređena, bilo joj je žao i bila je spremna da učini sve što je u njenoj moći kako bi mi pomogla, čim joj to budem zatražila. Ako biste želeli da znate kako je sve to mogla da mi kaže ne rekavši mi ni reč, volela bih i ja. Ništa slično sama ne bih mogla.

Kada sam prestala da plačem, ustala je i skuvala mi čaj od listova koje je odabrala iz sedam različitih posuda zguranih na njenim prepunim policama; koristila je magiju kako bi voda proključala, što inače nikad ne bi učinila, ali nije htela da izlazi po drva za vatru i ostavi me samu. Cela jurta se ispunila slatkim mirisom kada je usula vodu. Pružila mi je čaj pa ponovo sela, držeći moju drugu ruku između svojih. Nije me ništa pitala, znam da nikad ne bi insistirala na odgovorima, ali ta nežna tišina između nas je tražila da počnem da pričam. Da počnem uz nju da se nosim sa bolom zbog nečega što je bilo svršeno i iza mene. A ja nisam mogla.

I tako sam, pošto sam popila čaj, spustila šolju pa rekla: „Zašto si me upozorila da se klonim Oriona?“ Glas mi je bio promukao i grub, kao da sam nekoliko puta prošla šmirglom preko glasnih žica. „Je l' zbog ovoga? Da li si videla...“

Ona se trгла kao da sam je krvnički ubola iglom i celo telo joj se streslo. Sklopila je oči na trenutak pa duboko udahnula, a onda

se okrenula i zagledala mi se u lice na način koji ona zove *ispravno gledanje*, kada zaista želi da se nečemu posveti. Lice joj se zgužvalo duž plitkih bora koje su tek počele da joj se javljaju u uglovima očiju. „Dobro si“, rekla je polušapatom, spustila pogled na moju ruku i ponovo je pomilovala, a nekoliko suza kapnulo joj je niz obraze. „*Dobro si*. Draga moja devojčice, dobro si“, pa je progutala ogromnu knedlu i zaplakala i sama, dok nije isplakala četiri godine suza.

Nije tražila da plaćem s njom; zapravo je skrenula pogled od mene pokušavajući da sakrije svoje suze. Želela sam, toliko sam želela da je zagrlim i da saosećam s njom: bila sam živa i zdrava. Ali nisam mogla. Njene su suze bile radosnice, suze ljubavi, plakala je zbog mene, a ja sam želela da i sama zaplaćem zbog svega toga: bila sam kod kuće, napustila sam Solomonarijum zauvek, bila sam živa u svetu promenjenom nabolje, u svetu gde deca neće morati da budu bačena u jamu punu noževa s nadom da će se izvući. To je bilo vredno radovanja. Ali ja nisam mogla. Jama je još bila tu, a Orion je čamio u njoj.

Povukla sam svoju ruku. Mama nije pokušavala da me spreči. Duboko je udahnula nekoliko puta i obrisala suze, odlazeći uredno radost kako bi mogla da nastavi da bude uz mene, pa se okrenula i obujmila mi lice rukom. „Mnogo mi je žao, dušo.“

Nije rekla zašto me je upozorila da se klonim Oriona. A ja sam odmah razumela i zašto: nije imala nameru da me laže, ali nije želela ni da me povredi. Znala je da sam ga volela, da sam izgubila nekog koga sam volela, na isti onaj užasni način na koji je ona bila izgubila tatu i samo joj je moj bol bio važan u tom trenutku. Nije joj bilo od značaja da mi odgovori, niti je želela da me ubeđuje da je bila u pravu.

Ali meni je to bilo važno. „Reci mi“, rekla sam kroz zube. „*Reci mi*. Otišla si u Kardif, dala si onom dečaku *poruku* za mene...“

Lice joj se pomalo zgužvalo od tuge – tražila sam joj da me povredi, da mi kaže nešto što je znala a ja nisam želela da čujem –

ali je popustila. Pognula je glavu i tiho rekla: „Pokušavala sam svake noći da te sanjam. Znala sam da neću moći da doprem do tebe, ali svejedno sam pokušavala. Nekoliko puta sam pomislila da i ti sanjaš mene, zamalo bismo se dodirnule... Ali to su bili samo snovi.“

Progutala sam knedlu. I ja sam se sećala tih snova, te blede pregršti zamalododira, ljubavi koja je gotovo uspela da dođe do mene uprkos gustom sloju magijske zaštite koji je zagušivao Solomonarijum i zatvarao sve moguće puteve kojima bi nešto moglo da se uvuče unutra – jer bi inače i zlodusi tuda našli put.

„Ali prošle godine – zaista sam te videla. One noći kada si iskoristila laneni povez.“ Glas joj se izgubio u šapatu, a ja sam se pognula ka njoj i videla tu scenu njenim očima: moja sićušna ćelija od sobe, ja na podu u lokvi sopstvene krvi, a rana nepravilnog oblika, koju je u mom trbuhu napravio jedan od mojih naročito divnih kolega, zjapi na mestu gde me je otvorio nožem. Jedino što me je spaslo bila je ta vidarska magija koju je ona sama bila izatkala za mene, sve te godine ljubavi i magije koje su bile upletene u svaku nit od lana koji je sama uzgojila, obrala i uprela u konac.

„Orion mi je pomogao“, rekla sam. „On mi je stavio povez na ranu“, pa sam stala jer je ona isprekidano udahnula, lica zgrčenog u sećanju na strah gori od mene koja ležim na podu i krvvarim nasmrtno.

„Osetila sam kad ga je dodirnuo“, rekla je drhtavo, a dok je to još izgovarala, znala sam da ću zažaliti što sam je išta pitala. „Videla sam ga, tako blizu tebe, kako te dodiruje. Videla sam ga, a on je bio... *sama glad*...“ Zvučala je kao da joj je *muka*, kao da je gledala nekog zloduha kako me proždire a ne Oriona koji je klečao na podu moje sobe i isceljivao moje raskomadano telo.

„On mi je bio *prijatelj*“, kukala sam, jer sam morala da je nateram da stane, pa ustala toliko brzo da sam glavom snažno udarila u poprečnu gredu. Onda sam sela sa rukama na temenu, graknula i ponovo počela da plačem od bola. Mama je pokušala

da me zagrli, ali ja sam joj odgurnula ruke, besna i u suzama, i ponovo se odigla sa kreveta.

„Spasao mi je *život*“, iscedila sam. „Spasao mi je život *trinaest puta*“, pa sam se zagrcnula od agonije: neću više imati prilike da to nadoknadim.

Ona ništa nije rekla, nije se raspravljala sa mnom, samo je sedela zatvorenih očiju i ruku svijenih oko svog tela, dišući u drhtajima. Onda je prošaputala: „Mnogo mi je žao, draga moja“, a ja sam mogla da čujem koliko joj je zaista i bilo žao, toliko joj je bilo žao što me je povredila tom navodnom istinom o onome što je u Orionu videla da sam poželeva da vrištim.

Umesto toga sam se nasmejala, užasnim i okrutnim smehom koji me je, kad sam ga čula, zboleo. „Ne brini, nema ga više“, rekla sam podrugljivo. „Moj genijalni plan se za to postarao.“

Hodala sam po komuni neko vreme, držeći se unutar drvoreda i van granica tuđih logorišta. Glava me je bolela od plakanja i udaranja u gredu i okeana mane koji je prošao kroz moje telo, a i od četiri godine zatvora pre toga. Nisam imala ni maramicu. Još sam nosila svoje prljave znojave helanke i majicu, njujoršku majicu koju mi je Orion poklonio, iznošenu, sa četiri rupe, ali je to svejedno bio jedini nosivi gornji deo koji mi je potrajao do kraja polugodišta. Podigla sam rub i obrisala nos njom.

Želela sam da se vratim mami, ali nisam mogla jer sam imala potrebu da je zamolim da me zagrli na jedno mesec dana i da vičem na nju kako ništa ne zna o Orionu. U stvari, najviše sam želela da je ništa nisam ni bila pitala. To je bilo gore nego da mi je rekla da je sve predvidela i da bi se na vreme izvukao da sam je samo poslušala umesto što sam ga uvukla u svoj veličanstven plan da spasem celu školu.

Mogla sam da pretpostavim šta je mama videla: Orionovu moć da izvlači manu iz zloduha i praznu jamu unutar njega jer, kada bi tu manu izvukao, on bi je *ustupio*. Tu užasavajuće ogromnu moć koja ga je naterala da postane tačno ona vrsta glupog nesebičnog junaka koji će se sam suprotstaviti celoj hordi zlih sila, jer se u svakom trenutku svog života osećao kao nekakva nakaza ako ne bi sve ostale stavio na prvo mesto.

Bio je najpopularniji dečak u Solomonarijumu, ali sam mu ja bila jedini prijatelj – svi ostali su u njemu videli samo njegovu moć. Pretvarali su se da vide plemenitog junaka jer se zaista trudio da se uklopi u tu sliku, a oni su tu sliku obožavali: njegova moć se činila kao nešto namenjeno *njima*, nešto što bi moglo da bude njihova prednost. Jednako kao što su gledali mene i moju moć i videli samo čudovište, jer ja *nisam htela* da igram njihovu igru. Ali Oriona su voleli na isti način na koji su mene mrzeli. Nijedno od nas za njih nije bilo ljudsko biće. Samo što je on sebe učinio korisnim, dok sam ja to odbijala.

Ali nikad ne bih ni pomislila da bi *mama* od svih ljudi – ona koja mi nikad nije dozvolila da vidim monstruma u odrazu ogledala, čak i dok je ceo svet pokušavao da me ubedi da je tu – ugledala Oriona i videla njegovu moć i došla do zaključka da je *on* monstrum. Nisam mogla da podnesem to što nije mogla da ga pogleda i vidi samo drugu osobu. Kao da je lagala kada mi je rekla da ne vidi čudovište u *meni*.

Mogla sam da se vratim i da se izderem na nju, da joj kažem da je upravo Orion jedini razlog zbog kog sam poživela toliko dugo da me ona sanja jer je ubio mračnog čarobnjaka koji me je bio rasporio, a zatim je rizikovao sopstveni život ostavši u mojoj sobi cele noći i ubivši beskonačni niz zloduha koji su došli da dovrše posao. Zaista sam želela da dokažem da nije bila u pravu tako što bi se Orion sledeće nedelje pojavio na stazi do naše jurte, kao što je i obećao, pa bi i sama mogla da vidi da on nije ta užasna moć

koju je videla, niti sjajni, savršeni junak koji su svi ostali želeli da bude. Da je on samo *čovek*, da je samo *čovek*.

Nekada je bio *čovek*. Pre nego što je poginuo na samim dverima Solomonarijuma, jer je mislio da je njegova dužnost da otvori put svima osim sebi samom.

Hodala sam koliko sam mogla. Nisam želela da osećam ništa tako trivijalno kao umor, kao to što sam prljava i gladna, ali ipak sam sve to osećala. Zemlja se, zapravo, nepokolebljivo okretala, a ja nisam imala mane da je zaustavim. Prekrasna me je na kraju našla i istrčala ispod nekog grma kako bi mi zaskočila stopalo čim sam se približila jurti. Odbila je da mi dopusti da je uzmem u šake. Pobegla je od mene ka jurti pa sela na zadnje noge i namrgodila se, dok je njeno belo krzno gotovo pozivalo mnoštvo pasa i mačaka što su manje-više slobodno lutali komunom. To što je čarobnjačka ljubimica ne čini je neranjivom.

I tako sam je sledila nazad do jurte i dozvolila mami da mi sipa tanjir supe od povrća koja kao da je zaista bila od povrća, što vama možda ne zvuči uzbudljivo, ali šta vi pa znate? Nisam stala dok nisam progutala pet tanjira supe, čak i tako začinjene agonijom i kiselom ljutnjom, a uz to sam smazala i gotovo celu veknu hleba sa puterom, posle čega me je mama ubedila da odem do kupatila. Tamo sam čitav sat provela pod tušem, što je u neskladu sa pravilima komune, pokušavajući da se rastvorim toplom vodom koju sam gramzivo trošila. Nisam čak ni najmanje brinula da bi neka amfisbena mogla da izbije iz glave tuša.

Pojavila se, međutim, Kler Braun. Žmurila sam pod mlazom vode kada sam čula taj šokantno poznat glas kako kaže: „Dakle, vratila se Gvenina kćerka“, bez oduševljenja, ali namerno dovoljno glasno da sam mogla da je čujem.

Nije me to naljutilo, što je bilo čudno i neprijatno; moja zaliha gneva nikad ranije nije bila potrošena. Zatvorila sam vodu i izašla, nadajući se da ću ipak smoći nešto ljutnje, ali nije išlo. Iz tuševa se

izlazilo na veliku okruglu svlačionicu, samo što se i ona smanjila u mom odsustvu. Komuna ju je bila izgradila kada sam imala pet godina, a nožnim prstima sam prepoznavala svaki neravni centimetar poda, tako da sam znala da je skućena sobica sa jednom klupom bila isto ono mesto koje sam napustila, ali i dalje mi se činilo nemogućim da je tako. A na klupi je sedela Kler sa Rut Marsters i Filipom Vaks, čekale su umotane u peškire kao da sam im ja smetala i da nisu imale još dve kabine na raspolaganju.

Sve su zurile u mene kao da sam im bila nepoznata. A i one su se, sigurno, meni činile kao neznanke, iako su izgledale i zvučale gotovo isto poput onih žena koje su mi ukupno deset hiljada puta rekle da sam bila tužan teret za svoju majku sveticu. Svi koji su živeli u komuni imali su nekakav razlog za to, nešto što ih je nateralo da se odvoje od ostatka sveta. Mama je došla da živi tu zato što nije imala nameru da pravi kompromise sa sebičlukom, ali ove tri, kao i još mnogo drugih, nisu imale dobroćine motive, već su došle da bi neko bio dobar prema njima. Gledale su me i videle savršeno zdravo dete, obasuto magijom ljubavi, pažnje i snage jednog nesebičnog bića i sve su znale koliko bi im značilo da su same dobile taj bezgranični dar, a ja sam sve to, dureći se nezahvalno, upijala bez razloga koji bi njima bio očevidan.

To nije bio dobar izgovor da budu neprijatne prema nesrećnom usamljenom detetu, a to što sam ja njih razumela nije značilo da sam bila spremna da im oprostim. Trebalo je da se naslađujem time, da im prezrivo kažem: *Da, vratila sam se, i odrasla sam; jeste li vi nešto postigle tokom prethodne četiri godine osim što ste grozno širile tračeve?* Mama bi uzdahnula kada bi to čula, a meni bi bilo svejedno. Odletela bih iz kupatila nošena oblakom opakog i slasnog zadovoljstva.

Ali nisam imala snage. Izgleda da, kako nisam mogla da se ljutim na Oriona, nisam mogla da se ljutim ni na koga.

Nisam im ništa rekla, a one nisu ništa rekle meni, niti su pričale između sebe. Okrenula sam se i osušila dok mi je iza leđa visila njihova tišina, pa sam obukla ono što mi je mama okačila pored tuš-kabine: prave pamučne gaćice, nove, iz celofana, i lanenu haljinu sa učkurom oko vrata, dovoljno veliku i široku da bi mi lepo stajala; neko od ljudi iz komune je pravio te srednjovekovne kostime. Par ručno rađenih sandala od nekog našeg drugog suseda, samo ravan đon od drveta sa kožnim kaišićem. Nisam nosila ništa tako čisto četiri godine, ako se izuzme dan kada sam obukla Orionovu majicu. Prethodno sam nevoljko kupila nekoliko manje korišćenih gaćica za koje sam se trampila sa nekom maturantkinjom kad sam bila treća godina, pošto više nije mnogo toga ostalo od mog poslednjeg para da bih ga magijom popravila. *Nov* veš je bio sumanuto skup u Solomonarijumu: za par nenošenih gaćica mogao se dobiti sveopšti protivotrov. Eto meni neslućenog bogatstva.

Nisam mogla da uživam u njima kao što nisam mogla da uživam ni u slasnoj osveti. Navukla sam ih jer bi bilo glupo da ih ne navučem, i naravno da je osećaj bio sjajan, osećala sam se predivno, ali sam samo jednom pogledala iscepane i prljave dronjke od Orionove majice, koja je bila dobra samo za đubre, i taj dobar osećaj me je nagnao da se osetim još gore. Pokušala sam da se nateram da je bacim, kao i sve ostale svoje stvari, ali nisam mogla. Ispresavijala sam je i stavila u džep – bila se toliko istanjila, napola izatkana od čiste magije u tom trenutku, da nije bila veća od maramice. Oprala sam zube – nova četkica, sveža pasta od nane – pa izišla. Dotad se već bilo smrklo. Mama je bila zapalila vatricu ispred jurte. Sela sam na jedan od balvana uz ognjište i malo zaplakala. Nije to bilo ništa novo, toliko mi je bilo jasno. Mama je došla i obgrlila mi ramena, a Prekrasna mi je sela u krilo.